

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 323. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342136400.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

I dette sære kærlighedsmøde - som ikke opnår varighed og 324 borgerlig synlighed - forbindes en indadvendt og selvbevidst længsel med længslen efter kropslig hengivelse. Clara følger Silvio - og med *Varmeledninger* til sanselighed og natur hæver de sig gradvis op over det, som tidligere blev kaldt den ydre nødvendighed - og frigør sig vel fra *den. Jeg'et* (kursiveret s. 271) - forstået som den del af personligheden, som er blændet eller forvirret af illusoriske interesser - skal ikke følge med; til gengæld oplever Silvio en harmoni på et højere plan; han føler sig *som en nyfødt*, som sig *selv* - og med denne tro på en balance i tilværelsen bliver hans - og Claussens - ord om *en aandelig Verdensorden* (s. 280), *en Slags sublim Matematik* (jf s. 339) pludselig forståelige. Fra natten er han kommet ud i lyset og kan på baggrund af denne transcendens prise *den heroiske Tid* - og træde ind i det ny århundrede med forventninger - som nok har realitet, som han selv prøvede at realisere, men som knapt er blevet realiseret endnu.